

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/33/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213010905
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2213010905.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Vladimíra Tencera a Mgr. Kristíny Ferencziovovej, v trestnej veci obžalovaného K. L. a spol., pre zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), § 20 Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda a obžalovaného K. L. proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 6.11.2017, č. k. 1T/235/2013, na verejnom zasadnutí konanom dňa 7.6.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda a obžalovaného K. L., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a j ú .

odôvodnenie:

Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom zo dňa 8.4.2015, č.k. 1T/235/2013-481 rozhodol tak, že obžalovaných K. L. a K. D. uznal za vinných zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom a právnom základe, že

dňa 1. júna 2013 v čase okolo 00.00 hod. v obci Topoľníky v okrese Dunajská Streda na Hlavnej ulici č. 128, odsúdený D. Z. po predchádzajúcej vzájomnej dohode s obvinenými K. L. a K. D., po tom ako ich obvinený K. D. osobným motorovým vozidlom zn. Škoda Felicia striebornej metalízovej farby doviezol pred bránu miestneho futbalového štadióna, vošiel, s kuklou na hlave a držiac v ruke krátku strelnú zbraň, spolu s obvineným K. L. ozbrojeným kovovou tyčou a maskovaným kuklou navlečenou na hlave, do miestneho pohostinstva zv. Palma, kde strelnú zbraň namieril na poškodených: P. K., P. K. ml., A. P. a C. P., stojacich za výčapným pultom a uviedol im slová „Daj mi peniaze!“, po čom ich smerom zo zbrane vystrelil, na čo poškodený P. K. zareagoval tak, že schytil prepravku od piva a hodil ju smerom ich smerom, v dôsledku čoho sa obaja zľakli a dali sa pešo na útek, následne na parkovisku pred ordináciou lekára, kde ich podľa dohody už čakal obvinený K. D. nasadli do naštartovaného osobného motorového vozidla zn. Škoda Felicia striebornej metalízovej farby a z miesta spoločne odišli, teda spoločným konaním proti inému použili hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký čin spáchali závažnejším spôsobom konania - so zbraňou.

Za boli odsúdení:

obž. K. L. podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona pri použití § 42 ods. 1 Trestného zákona a § 38 ods. 5 Trestného zákona a § 36 písm. l) Trestného zákona a § 39 ods. 1 Trestného zákona k súhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov, pri súčasnom zrušení trestného rozkazu Okresného súdu Dunajská Streda 2T/125/2014 zo dňa 17.7.2014 a rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda 1T/100/2013 zo dňa 11.9.2013 vo výroku o trestoch. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obvineného K. L. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia,

obž. K. D. podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona pri použití § 42 ods. 1 Trestného zákona a § 38 ods. 4 Trestného zákona a § 37 písm. h), m) Trestného zákona k súhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov, pri súčasnom zrušení rozsudku Okresného súdu

Dunajská Streda 1T/100/2013 zo dňa 11.9.2013 vo výroku o treste. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obvineného K. D. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil u obidvoch obžalovaných aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Na základe odvolania, ktoré proti tomuto rozsudku podali obžalovaný K. D., obžalovaný K. L. a prokurátor, tunajší súd uznesením zo dňa 13.4.2017, č. k. 5To/2/2016-586 podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu ohľadom obžalovaného K. L., podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. c), ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil aj vo výroku o vine a vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu ohľadom obžalovaného K. D.. Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Vo vzťahu k obžalovanému K. L. (ktorý sa odvolal proti výroku o vine aj o treste) odvolací súd vo svojom uznesení uviedol, že výrok o vine bol ustálený na základe jeho vyhlásenia o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktoré súd uznesením prijal a vyhlásil, že dokazovanie v otázke viny sa nevykoná. Na základe tohto postupu nemožno v odvolacom konaní, na základe odvolania obžalovaného, vecne preskúmať tento výrok o vine, vrátane právnej kvalifikácie. K výroku o treste pre tohto obžalovaného odvolací súd uviedol, že súhlasí s námietkami prokurátora vo vzťahu k použitiu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona pri ukladaní trestu. Pri úvahe o existencii podmienok na mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona, vyhodnotil prvostupňový súd nesprávne zistené skutočnosti, ktoré sa viažu k osobe obžalovaného. Poukázal najmä na to, že v osobe obžalovaného K. L. ide o páchatel'a opakovanej závažnej trestnej činnosti, ktorému nemožno (bez existencie iných okolností) ukladať mimoriadne znížený trest odňatia slobody, nakoľko to nie je v súlade s požiadavkou individualizácie trestu a v rozpore s povahou tohto inštitútu, ktorý má byť použitý iba vo výnimočných prípadoch. Podľa názoru odvolacieho súdu v tejto trestnej veci neexistujú zákonné predpoklady na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody u tohto obžalovaného.

V časti rozhodnutia, ktoré sa týka odvolania obžalovaného K. D., tunajší súd uviedol, že výpoveď D. Z. (spolupáchatel'a trestnej činnosti, ktorý už bol za tento trestný čin právoplatne odsúdený v inom konaní), ktorú tento urobil v (pôvodnom) procesnom postavení obvineného, nemožno na hlavnom pojednávaní, v ktorom D. Z. vystupuje už ako svedok, prečítať na odstránenie rozporov, resp. v situácii ak svedok odmietol vypovedať. Prvostupňový súd pochybil, keď oprel rozhodnutie o vine obžalovaného K. D. v rozhodujúcej miere o výpoveď bývalého spoluobžalovaného D. Z., ktorú prečítal na hlavnom pojednávaní v rozpore s Trestným poriadkom. Rozhodnutie o vine obžalovaného je v odôvodnení napadnutého rozsudku odôvodnené nedostatočne v tom smere, že nemožno zistiť, ktoré z vymenovaných dôkazov (okrem výpovede D. Z.) majú obžalovaného z trestnej činnosti usvedčovať a prečo je jeho obrana účelová a obhajoba vyvrátená.

Po zrušení vyššie uvedeného rozsudku okresného súdu zo dňa 8.4.2015, doplnil okresný súd dokazovanie na hlavnom pojednávaní a rozsudkom zo dňa 6.11.2017, č. k. 1T/235/2013 - 630 uznal obžalovaného K. L. za vinného, že

dňa 1. júna 2013 v čase okolo 00.00 hod. v obci Topoľníky v okrese Dunajská Streda na Hlavnej ulici č. 128, odsúdený D. Z. po predchádzajúcej vzájomnej dohode s obvinenými K. L. a K. D., po tom ako ich obvinený K. D. osobným motorovým vozidlom zn. Škoda Felicia striebornej metalízovej farby doviezol pred bránu miestneho futbalového štadióna, vošiel, s kuklou na hlave a držiac v ruke krátku strelnú zbraň, spolu s obvineným K. L. ozbrojeným kovovou tyčou a maskovaným kuklou navlečenou na hlave, do miestneho pohostinstva zv. Palma, kde strelnú zbraň namieril na poškodených: P. K., P. K. ml., A. P. a C. P., stojacich za výčapným pultom a uviedol im slová „Daj mi peniaze!“, po čom ich smerom zo zbrane vystrelil, na čo poškodený P. K. zareagoval tak, že schytil prepravku od piva a hodil ju smerom ich smerom, v dôsledku čoho sa obaja zľakli a dali sa pešo na útek, následne na parkovisku pred ordináciou lekára, kde ich podľa dohody už čakal obvinený K. D. nasadli do naštartovaného osobného motorového vozidla zn. Škoda Felicia striebornej metalízovej farby a z miesta spoločne odišli, teda spoločným konaním proti inému použili hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký čin spáchali závažnejším spôsobom konania - so zbraňou, čím spáchal zločin lúpeže spolupáchatel'stvom podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na 138 písm. a), § 20 Trestného zákona.

Za to ho odsúdil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona pri použití § 42 ods. 1 Trestného zákona a § 38 ods. 5 Trestného zákona a § 36 písm. l) Trestného zákona k súhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov a 8 (osem) mesiacov, pri súčasnom zrušení trestného rozkazu Okresného súdu Dunajská Streda 2T/125/2014 zo dňa 17.7.2014 a rozsudku Okresného

súdu Dunajská Streda 1T/100/2013 zo dňa 11.9.2013 vo výroku o trestoch. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného K. L. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Týmto rozsudkom zároveň obžalovaného K. D., nar. X.X.XXXX v B. S., trvale bytom B. K., M. XXX/XX, okres Dunajská Streda podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Dunajskej Strede číslo 1Pv 479/13 oslobodil, keďže nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný, zo skutku, ktorý mal spáchať tak, že

dňa 1. júna 2013 v čase okolo 00.00 hod. v obci Topoľníky v okrese Dunajská Streda na Hlavnej ulici č. 128, odsúdený D. Z. po predchádzajúcej vzájomnej dohode s obvinenými K. L. a K. D., po tom ako ich obvinený K. D. osobným motorovým vozidlom zn. Škoda Felicia striebornej metalízovej farby doviezol pred bránu miestneho futbalového štadióna, vošiel, s kuklou na hlave a držiac v ruke krátku strelnú zbraň, spolu s obvineným K. L. ozbrojeným kovovou tyčou a maskovaným kuklou navlečenou na hlave, do miestneho pohostinstva zv. Palma, kde strelnú zbraň namieril na poškodených: P. K., P. K. ml., A. P. a C. P., stojacich za výčapným pultom a uviedol im slová „Daj mi peniaze!“, po čom ich smerom zo zbrane vystrelil, na čo poškodený P. K. zareagoval tak, že schytil prepravku od piva a hodil ju smerom ich smerom, v dôsledku čoho sa obaja zľakli a dali sa pešo na útek, následne na parkovisku pred ordináciou lekára, kde ich podľa dohody už čakal obvinený K. D. nasadli do naštartovaného osobného motorového vozidla zn. Škoda Felicia striebornej metalízovej farby a z miesta spoločne odišli, teda spoločným konaním proti inému mal použiť hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký čin mal spáchať závažnejším spôsobom konania - so zbraňou, čím mal spáchať zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na 138 písm. a), § 20 Trestného zákona.

Proti oslobodzujúcemu výroku rozsudku okresného súdu podal odvolanie prokurátor.

V odvolaní prokurátor uviedol, že s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorým obžalovaného K. D. podľa § 285 písm. c) Tr. zák. oslobodil spod obžaloby nemožno súhlasiť. Takýto postup súdu v posudzovanej veci považujem za nedôvodný. Najmä preto, že prijaté skutkové závery, ktoré vyústili v oslobodenie obžalovaného, sú v zásadnom rozpore s výsledkami dokazovania vykonaného tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavných pojednávaniach, ako aj s poukazom na skutočnosť, že súd pri akceptácii strohých vyjadrení svedka D. Z. a obžalovaného K. L., ktorých obsahom bolo len ich vyjadrenie sa, že využívajú právo odmietnuť vypovedať na hlavnom pojednávaní, postupoval v zrejmom rozpore s platnou judikatúrou a zaužívanou súdnou praxou. V priebehu trestného konania bola obhajoba obžalovaného K. D., spoľahlivo vyvrátená. Obžalovaný K. D. sa v podstate sám usvedčil z účasti na trestnom čine, keď vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní z 22.10.2014, na otázku svojej obhajkyne odpovedal, že obžalovaný D. Z. im v čase pred skutkom neponúkal tri kukly ale iba dve, ako aj vyjadrením sa, že po čine obžalovaný D. Z. nastúpil dozadu do vozidla, hneď si stiahol z hlavy kuklu a zakričal na neho, aby rýchlo odišiel, pričom na jeho údajnú otázku, že čo urobil, mal odpovedať, že kradli v reštaurácii u poškodeného, na čo mal on spanikáriť a z miesta ich s vozidlom následne odviešť. Ďalším dôkazom usvedčujúcim obžalovaného K. D. z účasti na trestnom čine, je skutočnosť, že na jeho vozidle boli nainštalované iné evidenčné čísla, ktorú nevedel žiadnym prijateľným spôsobom vysvetliť. Obžalovaný K. D. síce popiera, že by ich vymenil, avšak skutočnosť, kedy mohlo dôjsť k ich výmene a kto ju vykonal, nevedel žiadnym prijateľným spôsobom vysvetliť, pričom v jednotlivých výpovediach sa ohľadom okolností a osôb, ktoré mali evidenčné čísla vymeniť vyjadruje vždy inak, preto možno o mať o dôveryhodnosti jeho vyjadrení vážne pochybnosti.

Podľa prokurátora v zmysle zaužívanej súdnej praxe (1 Tošs 9/2008 - R 35/2008) právo svedka odoprieť výpoveď, ak by svojou výpoveďou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo osobám uvedeným v ustanovení § 130 ods. 2 veta prvá Trestného poriadku, je dôsledkom ústavnej ochrany pred takouto povinnosťou (článok 47 ods. 1 Ústavy SR, resp. článok 37 ods. 1 Listiny základných práva slobôd). Táto zásada má prednosť pred dosiahnutím účelu trestného konania v zmysle § 1 Trestného poriadku, a to aj vtedy, ak by v konkrétnej veci mohla viesť k dôkaznej núdzi. Právo odoprieť výpoveď podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku sa ale nemôže vzťahovať na výpoveď svedka ako celok, nemôže byť absolútne (na rozdiel od práva odoprieť výpoveď podľa § 130 ods. 1 Trestného poriadku), najmä z dôvodov poskytnúť orgánom činným v trestnom konaní a súdom možnosť získať dostatočne potrebné podklady na zistenie, či je hrozba nebezpečenstva trestného stíhania reálna. S poukazom na uvedené preto možno skonštatovať, že súd pri akceptáciou strohých vyjadrení sa svedka D. Z. a obžalovaného K. L., ktorých obsahom bolo len ich vyjadrenie, že využívajú právo odmietnuť na hlavnom pojednávaní vypovedať, bez toho aby zisťoval, či je u nich hrozba nebezpečenstva trestného

stíhania reálna a prípadne ich následne vypočul len ku skutočnostiam, pri uvedení ktorých by im trestné stíhanie nehrozilo, postupoval v zrejmom rozpore s platnou judikatúrou a zaužívanou súdnou praxou. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je prokurátor toho názoru, že vzhľadom na vykonané dokazovanie niet pochybnosti o tom, že obžalovaný K. D. sa skutku dopustil v rozsahu a spôsobom uvedeným v obžalobe, čím svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) s poukazom na ust. § 138 písm. a) Tr. zák., § 20 Tr. zák., napriek tomu je však nevyhnutné vyššie naznačeným zákonným postupom, súladným so zaužívanou súdnou praxou k veci opätovne vypočuť svedka D. Z. a obžalovaného K. L.. Vzhľadom k uvedenému prokurátor navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Obhajkyňa obžalovaného K. D. podala k odvolaniu prokurátora písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že v priebehu celého konania nebola preukázaná vina obžalovaného D. a nebola žiadnym spôsobom vyvrátená ani jeho obrana tak, ako to vo svojom odvolaní uvádza okresný prokurátor. Výsledky prípravného konania, ako i konania vykonaného pred súdom prvého stupňa, žiadnym spôsobom nespochybnili obranu obžalovaného D. a preto sa v zásade nestotožňuje s tvrdením prokurátora o vine obžalovaného K. D., ktorá podľa neho mala byť bez pochybnosti preukázaná. Obhajkyňa v plnej miere poukazuje na dôvody jej odvolania podaného na Okresný súd v Dunajskej Strede dňa 27.05.2015, kde v plnom rozsahu popisuje obranu svojho klienta a zásadne tvrdila ako jeho obhajkyňa, že súd nevykonával dôkazy tak ako to predpokladalo ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a zároveň poukázala na zásadu prezumpcie neviny podľa ustanovenia § 2. ods. 4 Tr. por. Po vykonaní ďalšieho dokazovania, ktoré prebehlo v zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu, je toho názoru, že prvostupňový súd vykonával dokazovanie v intenciách unesenia tohto súdu na základe, ktorého jej klienta obžalovaného K. D. súd prvého stupňa oslobodil. Navrhla, aby v zmysle ustanovenia § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol pretože nie je dôvodné.

Odvolanie obžalovaného K. L. odôvodnil jeho obhajca v písomnom podaní zo dňa 5.1.2018, v ktorom uviedol, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, obžalovaný K. L. sa ku spáchaniu zločinu od prvopočiatku aj priznal. Svoj čin úprimne oľutoval. Na spáchaní zločinu ho v prvom rade naviedol teraz už odsúdený D. Z., ktorý uložený trest aj vykonal. Je nesporné, že hlavný vinník, organizátor, návodca a súčasne aj páchatel' uvedeného zločinu vyviazol s najmiernejším trestom v konaní o dohode a vine. Aj samotný obžalovaný K. L. sa domáhal postupu v zmysle § 39 ods. 4 (zrejme Trestného zákona). Práve pre uvedenú okolnosť súd prvého stupňa svojim rozsudkom zo dňa 8. 4. 2005 správne vec posúdil a vyhodnotiac všetky okolnosti daného prípadu dospel k záveru, že použitie ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona by bolo v danom prípade neprimerané prísne. Obhajca zastáva názor, že takýto postup súdu prvého stupňa bol správny. Vzhľadom na uvedené okolnosti, berúc do úvahy aj celkovú dĺžku trvania trestného konania, považuje uložený trest za neprimerane prísny a preto navrhuje, aby senát krajského súdu zrušil a padnutý rozsudok vo výroku o treste a uložil obžalovanému nový, miernejší trest za použitia § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

- 1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.
- 3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že
 - a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
 - b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
 - c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317, ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali obžalovaní a prokurátor ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

Verejné zasadnutie nariadené odvolacím súdom na rozhodnutie o podaných odvolaniach, súd vykonal v neprítomnosti oboch obžalovaných. Obhajca obžalovaného K. L., JUDr. Jozef Cseh predložil odvolaciemu súdu doklad o dočasnej práceneschopnosti obžalovaného, pričom uviedol, že toto potvrdenie mu v deň pojednávania, ráno doručili príbuzní alebo známi obžalovaného. K práceneschopnosti svojho klienta sa bližšie vyjadriť nevedel. Obhajkyňa obžalovaného K. D., JUDr. Eva Mészárosová uviedla, že nevie uviesť dôvod neúčasti svojho klienta na verejnom zasadnutí. V prípade oboch obžalovaných boli splnené zákonné podmienky na vykonanie verejného zasadnutia v ich neprítomnosti, keďže obaja boli o termíne verejného zasadnutia riadne a včas upovedomení, obžalovaný K. L. nepredložil súdu vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že jeho zdravotný stav mu neumožňuje účasť na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu a obžalovaný K. D. sa neospravedlnil vôbec.

Po preskúmaní napadnutých výrokov, dospel tunajší súd k týmto zisteniam a záverom.

V prvom rade je potrebné uviesť, že napadnutý rozsudok trpí chybou, ktorú nevytkol žiaden z odvolateľov. Vyššie citovaným uznesením tunajšieho súdu zo dňa 13.4.2017 boli zrušené výroky o trestoch a spôsobe ich výkonu vo vzťahu k oboj obžalovaným a výrok o vine vo vzťahu k obžalovanému K. D.. Výrok o vine obžalovaného K. L. nebol zrušujúcim uznesením tunajšieho súdu dotknutý, takže tento nadobudol dňom rozhodnutia tunajšieho súdu (13.4.2017) právoplatnosť. Pokiaľ teda Okresný súd Dunajská Streda napadnutým rozsudkom zo dňa 6.11.2017 opätovne rozhodol o vine obžalovaného, išlo o nesprávny postup, pretože tento výrok v tom čase už bol právoplatný. Uvedenú chybu však nenamietal nik z odvolateľov a keďže túto chybu nemožno podraďiť pod žiaden z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd ponechal túto vadu napadnutého rozsudku bezo zmeny, postupujúc v rámci obmedzeného revízneho princípu odvolacieho konania.

K odvolaniu obžalovaného K. L..

Odvolanie obžalovaného smeruje proti výroku o treste.

Odvolací súd už vo svojom skoršom, vyššie citovanom rozhodnutí uviedol, že pokiaľ ide o druh trestu, prvostupňový súd správne uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, a to za zbiehajúce sa trestné činy za ktoré bol skôr odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 17.7.2014, sp. zn. 2T/125/2014 a rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 11.9.2013, sp. zn. 1T/100/2013. Rovnako správne rozhodol o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody, keď obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, keďže obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pre úmyselný trestný čin vo výkone trestu odňatia slobody.

Na týchto záveroch odvolací súd zotrváva, nakoľko od ostatného rozhodnutia neboli zistené skutočnosti alebo vykonané dôkazy, na základe ktorých by bolo potrebné uvedené závery meniť.

Dôvodom zrušenia v poradí prvého rozsudku prvostupňového súdu bolo, že pri úvahe o existencii podmienok na mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona, vyhodnotil okresný súd nesprávne zistené skutočnosti, ktoré sa viažu k osobe obžalovaného. Možno zopakovať, čo už uviedol vo svojom skoršom rozhodnutí tunajší súd, že obžalovaný spáchal opätovne zločin, čo sa prejavilo v aplikácii ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona pri rozhodovaní o treste. Aktuálne súdnej trestnej činnosti sa dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného prepustenia z výkonu iného trestu odňatia slobody. Vzhľadom na súbeh trestných činov mu bol ukladaný súhrnný trest za viacero trestných činov a v minulosti bol deväť krát súdne trestaný. Všetky tieto skutočnosti, najmä vo svojom súhrne, vylučujú podľa názoru odvolacieho súdu aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona. Prvostupňový súd sa pri rozhodovaní o treste riadil uvedenými úvahami odvolacieho súdu a obžalovanému uložil za použitia správnych ustanovení Trestného zákona súhrnný trest odňatia a to bez použitia zmierňovacieho ustanovenia § 39 Trestného zákona.

Pri správnom použití hmotnoprávných ustanovení uložil prvostupňový súd obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov a 8 mesiacov. Trest bol uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby (9 rokov 6 mesiacov až 12 rokov). Vzhľadom na to, že trest je uložený za viacnásobnú zbiehajúcu sa trestnú činnosť a že aktuálne súdneho trestného činu sa obžalovaný dopustil v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, je uložený trest z pohľadu jeho výšky primeraný, ktorý napĺňa najmä cieľ individuálnej prevencie a sekundárne aj generálnej prevencie.

K odvolacej námietke obžalovaného, ktorá spočíva v nemožnosti uzavrieť dohodu o vine a treste odvolací súd uvádza, že je výlučne vecou prokurátora, či takúto dohodu chce uzavrieť a v tejto otázke nemá súd žiadne zákonné oprávnenie do tohto procesu vstupovať.

Pokiaľ odvolateľ argumentuje výškou trestu, ktorá bola uložená D. Z., k tomuto sa už odvolací súd vyjadril vo svojom skoršom zrušujúcom uznesení, pričom na túto časť svojho rozhodnutia odvolací súd na tomto mieste odkazuje, bez potreby jeho opakovania.

K odvolaniu prokurátora.

Odvolanie prokurátora smeruje proti oslobodzujúcemu výroku vo vzťahu k obžalovanému K. D..

Prokurátor vo svojom odvolaní argumentuje tým, že obžalovaný sa pri svojej výpovedi v podstate usvedčuje sám z účasti na trestnom čine. Odvolací súd z týmto hodnotením výpovede obžalovaného nesúhlasí.

Z odôvodnenia prvostupňového rozsudku vyplýva, že obžalovaný pri výpovediach v prípravnom konaní ako aj na hlavných pojednaniach popieral svoju vinu z predmetného skutku a na svoju obhajobu udával, že nevedel o zámeroch ani o zabezpečovacích prostriedkoch, čo vykonali spolupáchatelia. Mal za úlohu iba odvoz L. a Z. na miesto činu, nemal vedomosti o tom, že načo sa chystajú. Uvedené zistenia vyplývajú z výpovedí obžalovaného. Tento v skutočnosti popiera vedomosť o zámere ostatných obžalovaných, ktorých vina zo spáchania trestného činu bola preukázaná a rozhodnutiami súdov právoplatne uznaná. Jeho obranu nevyvracajú iné dôkazy vykonané v rámci hlavného pojednania. To, že obžalovaný nevedel prijateľným spôsobom vysvetliť výmenu evidenčných čísel na vozidle, ktoré riadil a ktorým prišli páchatelia na miesto trestného činu, nie je dôkazom o jeho vine, resp. naplnení subjektívnej stránky trestného činu.

V prípade oboch argumetov prokurátora platí, že nie obžalovaný má dokazovať svoju nevinu, ale sú to orgány činné v trestnom konaní, ktoré majú jeho vinu preukázať bez rozumných pochybností. Verziu obžalovaného o tom, že nedele o príprave, ani realizácii trestného činu vopred nevyvrátili ostatné vykonané dôkazy.

Judikatúra, na ktorú poukazuje prokurátor vo svojom odvolaní nie je aplikovateľná v tomto prípade. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazuje prokurátor vychádza z iného skutkového stavu. V prípade preskúmaného rozhodnutia Okresného súdu Dunajská Streda odmietol vypovedať svedok, ktorý bol už usvedčeným páchatelom trestného činu, na ktorom sa materiálne zúčastnil. V prípade rozhodnutia, na ktorý poukazuje prokurátor tomu tak nebolo; išlo o svedka ktorý takýto materiálny vzťah k trestnej činnosti, o ktorej mal vypovedať nemal.

V prípade preskúmaného rozhodnutia však odmietol vypovedať svedok, ktorý bol páchatelom trestného činu odsúdeným v samostatnom trestnom konaní. V takomto prípade je potrebné uplatniť ustálenú judikatúru, ktorá dáva možnosť takémuto svedkovi vždy právo odmietnuť vypovedať. Platí teda, že ak sa však svedok, ktorý bol pôvodne spoluobvineným, materiálne zúčastnil na trestnom čine obvineného, proti ktorému vypovedá, resp. má vypovedať, má vždy právo odmietnuť výpoveď podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku - a to aj vtedy, keď sa trestné stíhanie proti nemu už právoplatne skončilo. Ak svedok toto právo použije, jeho skoršiu výpoveď nemožno so zreteľom na dikciu § 263 ods. 3 písm. c) Trestného poriadku prečítať. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Tz 5 2006 z 13. júna 2006, rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. marca 2011, 2Tdo 4/2011).

Výpoveď J. Z. urobenú v procesnom postavení obvineného nie je možné ako dôkaz v trestnej veci obžalovaného K. D. prečítať na hlavnom pojednaní. Tento právny názor vyslovil odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom uznesení, na ktorého časť na tomto mieste odkazuje.

Správne tak poukázal prvostupňový súd na to, že voči obžalovanému K. D. neboli na hlavnom pojednaní vykonané také dôkazy, ktoré by ho spoľahlivo usvedčovali zo spáchania trestnej činnosti. Naopak, jeho obrana nebola vyvrátená a tak prichádza do úvahy rovnako ako verzia, ku ktorej dospel prokurátor. Za takéhoto stavu správne prvostupňový súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Iné odvolacie dôvody odvolateľa neuplatnili a tunajší súd sám nenašiel vady napadnutého rozsudku, na ktoré by bol povinný z úradnej povinnosti prihliadať podľa ust. § 317 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku. Preto obe odvolania ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.